

РЕШЕНИЕ

№ 4579

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5027** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Х. Т., гражданин на Л., [дата на раждане], с ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Решение № 8548/03.05.2023 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС), с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са въведени оплаквания, че оспореното решение е незаконосъобразно, поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят счита, че административният акт /АА/ е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 АПК, направен е необоснован извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут и има основателни опасения от преследване и заплаха за неговия живот. Счита, че мотивите на административният орган не се основават на доказателства, а на предположения. Моли съда решението да бъде отменено.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се представлява.

Ответникът, заместник - председателят на ДАБ при МС, чрез юрк. Д. отрича основателността на жалбата. Не претендира разноски.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и

събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба, с вх. № 01-В-639/ 11.08.2022 г. /л. 65/ за международна закрила, подадена от жалбоподателя до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист /л. 63/, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на Л., [дата на раждане] в [населено място], обл. Т., Л., мюсюлманин, с основно образование, по професия шивач, вдовец. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация /л. 59/ по чл. 30, ал. 1, т. 3 от Закона за убежището и бежанците, предвид че кандидатът при регистрацията му, не е представил документи за самоличност. Съставена е Евродак дактилоскопна карта/л. 62/. Х. Т. е подписал и декларация /л. 59/, с която е дал съгласието си Държавна агенция за бежанците при МС, Република България да събира информация за него включително органи в страни, различни от страната по произход и др. Кандидатът е запознат срещу положен подпис с информация за задълженията на чужденците, настанени в центрове на ДАБ /л. 56/, както и с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и със списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци /л. 53/. Подписана е и Декларация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи международна закрила /л. 54/. Издаден е амбулаторен лист от 11.08.2022 г. с № УП4057 /л. 52/.

На осн. чл. 51, ал. 2 във вр. с чл. 29, ал. 1, т. 3 и ал. 4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, директорът на РПЦ – [населено място] е издал решение за настаняване № 69 от 11.08.2022 г. /л. 49/ по отношение на жалбоподателя – Х. Т..

На 11.08.2022 г. са издадени Формуляр за индивидуален план за подкрепа /л. 47/ и формуляр за социална консултация /л. 48/, както и формуляр за идентификация и оценка на нуждите /л. 46/, както и формуляр за социална консултация от 17.08.2022 г. Изпратена е покана с рег. № УП4057/11.08.2022 г. /л. 60/ до Х. Т. за провеждане на интервю по молба за международна закрила по реда на Закона за убежището на бежанците на 18.08.2022 г. от 09:00 часа. /л. 60/. Жалбоподателят е уведомен срещу подпис.

По искане на административният орган, директорът на специализирана дирекция „М“ – ДАНС е уведомил, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България по процесната молба за международна закрила.

На проведеното интервю на 27.09.2022 г. /л. 38/ либийският гражданин заявява, че е напуснал държавата си по произход нелегално по море за Италия, като преди това е живял на границата с Т. около две години. В Италия останал три седмици, като опитал да си намери работа, но след като неуспял напуснал страната с влак. Твърди, че се отправил към Франция, където се запознал с алжирец, който му помогнал да се сдобие с фалшива карта, с която да се придвижва. Съобщава, че във Франция е останал две години и че е работил в химическо чистене. Добавя, че искал да достигне до Ч., тъй като там нямало много либийци. Посочва, че юни месец влязъл в България нелегално с кола от Франция. Тук си намерил хотел и останал един месец. Пояснява, че при проверка от властите той скочил пред прозореца от страх и така счупил двата си крака. Декларира, че това е първата му молба за закрила в страната.

Посочва, че е напуснал Л. преди 2014, където са взривили дома му, а семейството му е работило за К., а жителите на Б. са дошли в Т. и са търсили хора, които са работили за К.. Баща му е работил за К., пряко подчинен на К. като член в революционен комитет. Твърди, че в деня на взрива на къщата му е бил на работа. Имал е едно дете на три

години и половина. Твърди, че е напуснал Л. заради баща му и работата му. Като причина да напусне Л. посочва, че е преследван от хората от Б., а при завръщане очаква да го арестуват.

С молба от 30.11.2022 г. до началника на отдел отдел „ПМЗ- кв. В.“ жалбоподателят е поискал да му бъде издадена служебна бележка с разрешение за работа и такава му е издадена /л. 27/.

С докладна записка с рег. № УПИ045 от 08.12.2022 г. /л. 31/ до председателя на Държавна агенция за бежанците при МС от младши експерт в отдел „ПМЗ- кв. В.“, РПЦ – [населено място] е направено предложение за удължаване срока с един месец за издаване на мотивирано становище и проекторешение по молбата на Х. Т. за предоставяне на международна закрила, поради необходимостта от провеждане на второ интервю.

Видно от Протокол с рег. № УПИ4057 /л.26/, на 04.01.2023 г. е проведена среща в отдел „ПМЗ- кв. В.“, РПЦ – [населено място], на която са присъствали младши експерт от посочения отдел, Х. Т. и преводач от арабски език, на която е разяснено на жалбоподателя необходимостта от провеждане на второ интервю, за да се уточнят допълнителни относими факти, свързани с бежанската история на чужденеца.

Видно от Протокол с рег. № УПИ057/23.02.2023 г. /л. 19/, на проведеното второ интервю на 22.03.2023 г. /л. 19/ жалбоподателят заявява, че е напуснал Л. през 2019 г., нелегално през Италия, където останал за 20 дни, след което заминал за Франция и там е останал две години, където е работил нелегално в химическо чистене. Твърди, че там е намерил сънародници и общувал с тях, докато един ден говорейки за Л. станал проблем и двама от сънародниците му били намушкани и той избягал, а на следващия ден се свързал с трафиканта, който му осигурил карта за предвижване и решил да дойде в България.

Добавя, че неговата крайна цел била Франция. Уточнява, че през юли 2022 г. нелегално през Ч. скрит в багажника на кола преминава границата не по законоустановения ред и влиза на територията на Република България. Трафиканта го оставил в [населено място], където си намерил хотел. Там останал един месец без да има проблеми, защото си плащал и не му искали никакви документи. При проверка от страна на властите, бил заловен, защото от страх че ще го затворят скочил през прозореца и счупил двата си крака. Допълва, че не е подал молба в друга държава, защото знае, че ще му откажат. Молителят разказва, че съпругата му и дете са починали при обстрелване на неговия дом, докато той е бил на работа. Съседи му казали за случилото се, докато той е работил в собственото си шивашко ателие. Добавя, че няма никакви снимки на семейството си.

В хода на интервюто жалбоподателят заявява, че не е имал никакви проблеми във връзка със своята етническа и религиозна принадлежност в Л.. Посочва, че не е бил задържан и арестуван, нито пък съден и осъждан. Твърди, че не е бил член, нито на политическа партия или организация, нито на въоръжена групировка или паравоенно формирование. Пояснява, че не е имал проблеми с официалните власти, армията и полицията в родината си. Допълва, че не му е оказвано друго насилие и не е заплашван от други лица в Л..

Като причина, поради която не желае да се завърне в Л. посочва, че ще умре или от куршум или от бедност, както и от липсата на финансови средства и работа.

В хода на производството е издадена Справка от 06.03.2023 г. /л. 11/ от ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ относно държавата Л. и в частност какво е

общото положение в страната, актуална икономическа обстановка, какво е положението на лицата в Л., които са били близки до режима на К., има ли случаи на арести, разпити, преследване и/или репресии присъди срещу висши държавни служители, които са били приближени на К. и какво е отношението на официалната власт към близките и членовете на семействата и висшите държавни служители, приближени на режима на К..

Издадено е Становище с рег. № УП4057 от 28.04.2023 г. /л.10/ до заместник председателя на ДАБ при МС, с което младши експерт в отдел „ПМЗ- кв. В.“ е направено предложение на чужденеца да му бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С оспореното Решение № 8548/03.05.2023 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ-МС) на Х. Т. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, а молбата му за предоставяне на международна закрила е приета за неоснователна. В мотивите си административният орган е приел, че проблемите, заради които молителят е напуснал държавата си по произход са от лично и семейно естество, поради което не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Прието е, че спрямо Х. Т. не е осъществено визираното в чл. 8, ал.1 от ЗУБ преследване, а молителят не е преследван поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Х. Т. не е бил обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Изложени са мотиви и за липса на предпоставки за приложение на чл. 9, ал.1 от ЗУБ.

Решението е връчено на жалбоподателя на 10.05.2023 г., а жалбата е подадена до Административен съд София – град, чрез заместник-председателя на ДАБ при МС на 22.05.2023 г.

В съдебното производство е представена и приобщена към доказателствения материал цялата административна преписка включително и представената в с.з. от 14.06.2023 г. актуална справка с вх. № ЦУ-789 от 08.06.2023 г. относно държавата Л. /л. 76/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесното решение.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган при условията на делегация на осн. чл. 52 ЗУБ - заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, за което по делото е представена Заповед № 03-15/09.05.2022 г. /л. 17/.

Решението е поставено в установената от закона писмена форма и е мотивирано.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Спазена е и разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, съгласно която при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би

могъл да придобие, включително и дали молителят е упражнявал дейности, чиято единствена цел е да получи международна закрила. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизясняване на относимите към бежанската история факти и обстоятелства. В рамките на административното производство са проведени две интервюта, приета е справка за ситуацията в страната по произход. Не са налице неизяснени факти и обстоятелства от значение за произнасянето по молбата за международна закрила.

Административният орган не е допуснал сочените в жалбата нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрал е наличните по случая доказателства, изяснил е всички заявени от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение, взел е предвид актуалната обща информация за държавата му на произход и е преценил сигурността ѝ.

Оспореното решение е издадено и при липса на допуснати нарушения на материалния закон.

Спорът между страните е изцяло материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал.1 ЗУБ.

По силата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправното основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законсъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочените в закона.

В настоящият случай правилно ответникът е възприел извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в Л., която се явява страната по произход за търсеция закрила.

Не се констатира наличие на реална опасност от бъдещо преследване в страната на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нещо повече, от бежанската история на жалбоподателя и неговото поведение следва изводът, който е направил и административният орган, че мотивите му да напусне страната си на произход са с личен характер, което не е предпоставка за предоставяне на закрилата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В случая жалбоподателят в хода на административното производство е посочил, че би могъл да загуби живота си, заради работата на своя баща, който е бил приближен на К., но не уточнява от какво естество е била работата на баща му. Твърди, че през 2014 г. в Т. са взривили дома му, а баща му е убит от хора от опозицията. От друга страна по време на регистрацията чужденецът е посочил, че баща му се казва М. /л.64/, а във второто проведено интервю потвърждава, че бащиното му име е А.. Налице е и друго противоречие в твърденията в дадените интервюта. В интервю с рег. № УП 4057/27.09.2022 г. чужденецът е заявил, че неговата крайна цел е била Ч., а в интервю с рег. № УП4057/23.03.2023 г. като крайна цел посочва Франция. Последното

действително следва да бъде повод за съмнение в истинността на направените твърдения от страна на чужденеца.

Настоящата съдебна инстанция счита за правилни изводите на органа, че чужденецът не доказва предпоставки за предоставяне на търсения бежански статут. Правилността на крайния извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ се следва изцяло от факта, че в случая не са налице данни, че той лично е обект на преследване в родината си, поради етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

В проведените по делото интервюта Х. Т. е заявил, че не иска да се върне в Л. защото ще умре от бедност, защото няма пари и работа там. Заявените лични обстоятелства не могат нито пряко, нито косвено да се свържат с която и да е от посочените в чл. 8, ал.1 ЗУБ причини и са негодни да обосновават опасения от преследване в държавата му по произход, релевантни за предоставянето на бежански статут. Х. Т. е посочил още, че целта на пътуването му е била да стигне до Франция, където да работи. По делото няма нито данни, нито доказателства за това Х. Т. да е участвал в определена социална група или да се опасява от преследване поради подобна принадлежност. Жалбоподателят лично е посочил, че в родината му не му е оказвано насилие и не е заплашван от други лица в Л..

Следва да се направи извод, че посочените от Х. Т. причини, заради която е напуснал държавата си на произход, имат личен, икономически, социален и битов характер. Х. Т. не изтъква опасения от преследване в Л. по релевантните за признаване на статут на бежанец причини.

Не са налице и предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно негово местопребиваване би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: 1) смъртно наказание или екзекуция; 2) изтезание или нечовешко и унижително отношение, или наказание; или 3) тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава.

От приетата по делото административна преписка не може да се направи извод, че Х. Т. е изложен на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция по чл. 9, ал. 1, т. 1 ЗУБ. В проведените интервюта той изрично декларира, че не арестуван, обвиняван, съден или осъждан в Л.. Не е специфично изложен и на реална опасност от тежко посегателство от изтезание или нечовешко и унижително отношение, или наказание по чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Тези тежки посегателства обуславят субсидиарна закрила, ако са причинени от: държавата - чл.9, ал.2 ЗУБ; партии или организации, които контролират държавата или значителна част от територията ѝ; недържавни субекти, ако първите две групи субекти не могат или не искат да предоставят закрила. Жалбоподателят не е имал проблеми с официалните власти в Л. и към него не са предприети каквито и да е действия от субектите по чл. 9, ал.2 ЗУБ, които да се квалифицират като малтретиране по смисъла на чл.9, ал.1, т.2 ЗУБ. Обстоятелството, че той не е бил изтезаван, нито е бил подложен на нечовешко или унижително отнасяне или наказание, нито получил директна, персонална заплаха с необходимата висока степен на индивидуална опасност в Л., е сериозен признак, че няма да понесе такава посегателство при

завръщане.

Видно от представената по делото актуална справка вх. № ЦУ-789/08.06.2023 г. /л. 76/ на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, не може да се направи обоснован извод, че Л. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. За търсеция закрила съществува реална възможност, сигурно и законно да пътува в района на постоянното си местоживее и може основателно да се очаква да се установи там. Още повече, че на стр. 6 от справката е посочено, че рискът от преследване на заподозрени поддръжници на К. в Л. е намалял през последните пет години. Посочено е, че *„възможният риск обаче зависи от индивидуалните обстоятелства на конкретното лице, като например дали лицето изразява своите политически възгледи публично и къде живее“*. В тази връзка следва да се вземе предвид, че в проведените в хода на административното производство интервюта от 22.03.2023 г. и 27.09.2022 г. Х. Т. декларира, че никога не е вземал участие в политически партии и докато е бил в Л. е работил като шивач в собствено ателие, както и че не е заплашван лично. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Не са налице и предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ за признаване на хуманитарен статут на този кандидат поради тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при въоръжен международен или вътрешен конфликт в държавата му по произход. За разлика от чл.9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ които обхващат ситуации, в които молителят е специфично изложен на опасност от визираните в тях видове посегателства, чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ са приложими при по-обща опасност – в по-широк план заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, присъщи на ситуация на въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие, което се разпростира към неопределен кръг хора, без оглед на тяхната самоличност и/или други индивидуални техни характеристики. Според задължителното тълкуване на СЕС, съществуването на тези тежки и лични заплахи срещу живота и личността на кандидата не е подчинено на условието да докаже, че представлява специфична цел поради елементи, присъщо на личното му положение. Т. съществуване, по изключение, може да се смята за установено, ако степента на безогледно насилие, което характеризира протичащия въоръжен конфликт, достига толкова високо ниво, че има сериозни и потвърдени основания да се смята, че всяко цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи (решение на СЕО от 17 февруари 2009 г. по дело Е., С-465/07). Тази концепция за „пълзящата скала“ кореспондира с позицията на ЕСПЧ, че само в изключителни случаи е възможно общата ситуация на насилие в мястото, където трябва да бъде върнато лицето, да е с такъв интензитет, че връщането там би било в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, без да е необходимо да се доказва, че то се намира и в специфичен риск.

Доколкото жалбоподателят не установява специфичен риск от тежки лични заплахи срещу живота и/или личността си по чл. 9, т. 3 ЗУБ, поради присъщи на индивидуалното му положение елементи и лични обстоятелства, който риск да е реално осъществим при негово завръщане в която и да е част от Л., ситуацията в

държавата му на произход следва да е така извънредна, с такава висока степен на колективна опасност, че при негово депортиране също да е изложен на нея. Ето защо следва да се прецени, дали обстановката в Л. поражда общ риск по чл.9, т.3 ЗУБ поради въоръжен конфликт, протичащ с безогледно насилие към цивилното население.

Според дефиницията, дадена с решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело С-285/12, съществуването на „въоръжен конфликт“ трябва да бъде признато с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт без международен характер по смисъла на международното хуманитарно право, и без интензитетът на въоръжени сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта да са предмет на преценка, отделна на степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл. 3 ЕКПЧ при експулсиране до територията на Л.. Наистина, възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл. 3 ЕКПЧ. Това, обаче, касае само най-екстремните случаи на така генерализирано насилие, при които има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. Няма международни доклади, които да сочат, че общата ситуация в Л. е така сериозна, че да причини сама по себе си нарушение на чл.3 ЕКПЧ при депортиране до територията ѝ. Същевременно няма никакви причини да се смята, че от кумулация на индивидуални и общи рискови фактори по отношение на жалбоподателя ще се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл.3 ЕКПЧ да трябва се задейства като забрана за връщане.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК , този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Т., гражданин на Л., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Решение № 8548/03.05.2023 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет. *Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.*

СЪДИЯ:

